

Не закохуйся, Єво!

КУПИТИ

Валіза, розбите серце і шалене бажання жити — це все, що залишилося в тату-майстрині Єви після втечі з рідного Сіверськонецька. Новий дім, село Кунча на Хмельниччині, зустрічає дівчину безробіттям, туалетом на вулиці, холодним тазиком для купання і ще холоднішими поглядами людей. І коли здається, що гірше бути не може, у сусідній будинок заселяється колишній. І не сам, а разом із мамою, яка ненавидить Єву, і новою нареченою.

Трішки імпровізації — і Єва з місцевим хлопцем Марком вдають закоханих: усе просто, без почуттів і з одним непорушним правилом — не закохуватись. Але серце, той ще волелюбний орган. І в час, коли здається, що війна забрала все — рідне місто, роботу, впевненість у завтрашньому дні — чи варто відбирати ще й кохання?

Розділ 1

Я не могла відкрити блялику з пивом. Знову і знову намагалася підхопити металевий гачок на кришці, ризикуючи поплатитися за це нігтями. Марно. Пиво залишалося в банці, я — у розпачі.

— Який гарний початок дня, — пробурмотіла я, ставлячи пиво на вологу від учорашнього дощу землю.

Зазвичай день я починаю з чашки розчинної кави або істерики сестри, яка побачила павука в кутку кухні. Зранку гортаю стрічку новин, вивчаю мапу повітряних тривог і намагаюся знайти хоч якийсь привід для радості. Таких приводів було мало. Принаймні для нас — сім'ї переселенців з Луганщини, яких відкинуло за тисячу кілометрів від рідних стін.

— Я зараз повернусь, — сказала бляшанці, ніби та могла кудись зникнути, — тільки візьму ніж.

Зайшла до хати тихо, щоб не розбудити родину, пошаруділа на кухні й повернулася до свого місця. Відколупнула металевий гачок лезом, налила пиво в чашку з вицвілими кві-тами, зробила ковток і скривилася.

— Кепсько, — зробила висновок чи то про пиво, чи то про життя в селі загалом.

У Кунчі ми жили п'ятий місяць. Тут наприкінці лютого нас зустріли голі дерева, нині ж навколо все квітло, символізуючи початок літнього сезону. Черговий місяць не вдома.

Другий ковток пива був приємніший. Я взяла скетчбук і приставила олівець до білого паперу. Коли на душі погано, я малюю. Виходить, мабуть, не дуже, але сам процес допомагає впорядкувати думки. Думок, на відміну від чистих аркушів, мала я багато.

На годиннику ще не було шостої, а літнє сонце вже огортало нашу мазанку, невеликий палісадник та рушники, які над ним сушилися. Я вмостилась у кріслі, товарний вигляд якого з'їли роки й зім'яли незнайомі мені дупи, і намагалася зосередитися. Погляд зупинився на чорнобривцях. Згодиться.

— Єво, це ти?

Від несподіванки я здригнулася, олівець одразу ж випав з рук. Знадобилося кілька секунд, щоб пульс повернувся до норми. Після початку повномасштабної війни з нервами була біда — ледь не від кожного різкого звуку я могла закричати.

— Чого лякаєш? — пошепки відповіла я, дивлячись на сусіда. — Не шуми, мої ще сплять.

Хлопець завмер. Його міцні руки, яким заздрили чи не всі спортсмени села, тримали щось у пакеті.

— Та я молоко приніс, — уже тихіше сказав сусід, киваючи на трилітрову банку. — Маман сьогодні в місто поїхала, я за неї.

— То постав на стіл, я потім занесу.

Я кивнула в бік дерев'яного столу біля крісла. На ньому ще лежали дідові скарби з городу — кілька кривих морквин та якась зелень.

— Ага, потім, — скривився хлопець. — Ти бачиш, як сонце швидко сходить? За годину вже буде спека. Молоко скисне, якщо на вулиці залишити.

— Дякую, а то ж я не знала.

Я роздратовано глянула на трилітрову банку. Взагалі, молоко я люблю, але звикла бачити його в іншому амплуа — у пластикових пляшках або пакетах, які лежать на полицках супермаркетів. Пастеризоване, пряжене або ще якесь. А цей трилітровий монстр мені незрозумілий. Молоко натуральне, одразу з-під корови. Його потрібно було кип'ятити щоразу, дивлячись на нього, згадувати: тепер ти живеш у селі. Не в рідному цивілізованому місті, а в маленькому селі на Хмельниччині.

— У тебе таке обличчя, нои хочеш запхнути цю банку мені в дупу, — просичав сусід.

Сусід — тобто хлопець із дивним для цієї місцини іменем Марк — насупився, а мені стало ще більш кепсько, аніж хвилину тому. Авжеж, Марк не винен у тому, що в депресивні роздуми мене ввігнав один лиш погляд на банку з молоком. Останнім часом настрої був нестабільний і непередбачуваний. Останнім часом — це від початку повномасштабного вторгнення росіян, коли що.

— Вибач, — я скривила губи у спробі всміхнутися. — Подякуй мамі від нас. Зараз занесу.

Пані Людмила раз на три дні приносила нам молоко. Кілька разів ми намагалися платити за трилітрову щедрість, але жінка відхрещувалася від грошей із небаченим ентузіазмом.

— Та як я з вас візьму? — махала руками пані Людмила, відвертаючись. — Ви ж наші біженці, вам і так важко...

Нам справді було важко. Ще й від того, що хотілося сказати: ми пе-ре-се-лен-ці, а не біженці. Біженці — то за межами України. А ми ніби в себе вдома. Тільки область змінили.

— Це в тебе пиво? — запитав Марк, всівшись у крісло, щойно я занесла молоко в хату. — Серйозно?

Я скривилася.

— У мене поганий день.

— Він тільки почався.

— У мене поганий початок дня.

Сусід гмикнув. Витягнув ноги, склав руки на животі, від чого темно-синя футболка зім'ялася. Сонячні промені падали на його короткострижену голову, надаючи темному волоссю такий собі градієнт.

— Поділишся? — запитав хлопець, киваючи на напівпорожню чашку.

Я винесла ще одну бляшанку.

— Ти часто п'єш?

— Хочеш запідозрити мене в алкоголізмі? — я примружила очі. — Забий. Мені двадцять п'ять, я живу з батьками. З ними важкувато стати алкоголічкою. Це я так... пів ночі не могла заснути.

Марк уважно подивився на мене й трохи відсунувся, щоб я змогла присісти на бильце крісла. Не зговорюючись, одним ковтком ми осушили чашки з темно-жовтою рідиною.

— Чого не спала?

Я шумно видихнула, роздивляючись то свої пальці, то небо. Говорити не хотілося, але не хотілось і залишатися на самоті. Пити з Марком було наче не дуже соромно. Я десь читала, Що одна з ознак алкоголізму — це вживання спиртного на самоті.

Із сусідом ми познайомилися в день, коли заїхали в Кунчу. Зробити це було неважко, бо хата Марка стояла через одну від нашої. Ми одразу порозумілися. Мабуть, через вік — хлопець був трохи старший за мене. Інші жителі Кунчі або занадто юні — зі старшокласниками спільну мову знаходила моя сімнадцятирічна сестра, — або занадто дорослі (це вже цільова аудиторія мого діда).

Марк приязно поставився до нашої сімейки, допомагав з різними дрібницями в побуті й згодом навіть набув статусу мого друга.

— Вчора мамі скинули фото нашої квартири, — після паузи вичавила із себе я.

— Влучили?

— Навіть не знаю, що гірше, — гірко посміхнулася я, — якби туди поцілила ракета чи якби там були риля окупантів.

— У вашій квартирі хтось живе? — здогадався Марк.

— Виявилось, уже місяць. Місто ще офіційно не взяли, а до нас уже заселилися якісь гниди.

Ми мовчки зробили по ковтку. Пів ночі я думала про нашу трикімнатку в затишному «старому» районі міста. Хоч останні роки я там не жила — дівчина я доросла, винаймала житло окремо від батьків, — та приходила туди чи не щотижня. Моя кімната. Одежа. Книги. Фотоальбоми. Зрештою, щоденники, яким я довіряла таємниці першого кохання.

— Паскудне відчуття, — констатував Марк.

— Паскудне життя.

— Ну, не перебільшуй. Ви ж у безпеці.

— Ага.

Я вже збиралася сказати щось уїдливе, але стрималася. Не хочеться звучати якось... невдячно. Нас прихистили незнайомі люди. Дали житло, одяг, їжу й усе необхідне для життя. Чи для того, що ми називатимемо життям.

— Я розумію, що не маю права жалітися, — видихнула я, жаліючись. — Є люди, яким важче. Які бачили значно страшніші речі.

Марк глянув на мене з-під лоба.

— На мене натякаєш?

— Я не вмію натякати, — збрехала я.

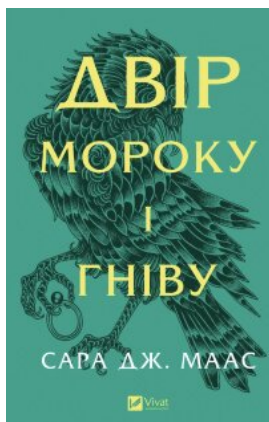
— Погляд мимоволі тягнувся до Маркових ніг, хоч я до них наче вже й звикла.

— Ладно, мені тре' йти.

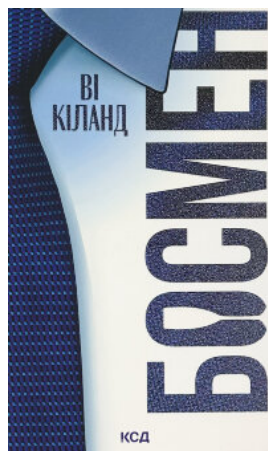
— Дякую за молоко.

— Дякую за пиво, — гмикнув Марк і, спираючись на крісло, встав.

Рекомендована література

Двір мороку і гніву.
Книга 2

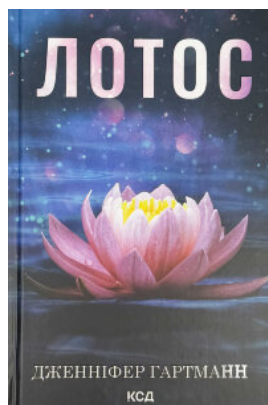
Босмен

У темряві. Світло
згасло. Книга 1

Запрошення

Лотос

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ